

Contents

[Rudy Rucker](#) bývá řazen mezi autory scifi, ale některá svá díla (z nichž česky nevyšlo prakticky nic) označuje za transrealismus. Druhá povídka ze [sbírky IFTF](#) se nese v pro něj typickém snovém duchu. S tématem „realita podložená sítí“ se profesor Rucker popral způsobem, který z tohoto kousku dělá vhodný doplněk k předchozí přeložené [povídky Bruce Sterlinga](#) z téže sbírky.

„Julie šla s Danem Joinerem na odpolední jógu,“ prohlásil holčičí hlásek Juliiny boty. Bota sama byla vysoce módní záležitost, blýskavá, těsná a s puntíky, bota ležící na podlaze našeho malinkého obydlí. Díky Kvabercovému rozhraní se hlas boty nacházel v mé hlavě, spolu s malou ikonkou, portrétem, na kterém se bota vyjímal jako kreslená postavička.

„To slyším nerad,“ řekl jsem botě, ne nahlas, jen jsem si ta slova pomyslel. „Prosím, buď zticha.“

„Venku před tělocvičnou jsem stoupla na žvýkačku,“ pokračovala bota, pomíjejíc můj požadavek na ticho. „Chtěla bych, abys mě umyl mýdlem, vodou a tvrdým kartáčkem.“

„Použij mně!“ ozval se kartáč zpod dřezu, jehož ikonka a drsný hlas se taky nacházely v mé hlavě. Ikonka kartáče obracela oči v sloup a štětiny měla jako knírek. Nevšiml jsem si ho.

„Ať si tě očistí Julie,“ řekl jsem botě. „Ta si šla ven zaběhat. Do kanceláře. Mají velkou poradu.“ Julie dělala pronajímací agentku pro Welsh & Tayke. V téhle době bylo k pronájmu čím dál tím víc věcí. Zdroje bylo potřeba přidělovat úsporně. Hodilo se to, protože málokdo si dnes mohl dovolit koupit

něco nového.

Ozval se další kus našeho majeku. Juliina rtěnka. „Julie ve skutečnosti běžela k Danovi do auta na malou rychlovku. Šeptala mu to přes síť, zrovna když jsem se s ní teď spojovala. Byla tak vzrušená, že si mně zapoměla vzít sebou.“

Hlas rtěnky byl hluboko posazený, svůdný a intimní. Na ikonce měla obličej pomlouvačné kalifornské dívky s – nečekaně – dramaticky rudými rty. Vypadalo to, že prozatím mluvit přestala, ale přál jsem si, abych ji mohl vypnout natrvalo.

Uplynuly sotva tři dny od chvíle, kdy přestalo být možné vypnout objektům hlasy a ikonky. Přišlo to hned poté, co se na všechny klienty a uživatele sám nainstaloval poslední upgrade Kvaberce. Objekty, tedy věci, byly klienti a lidé byli uživatelé. Ale všichni teď měli stejné postavení, každý z nás byl součástí Kvabercového impéria. Prý si je potřeba uvykнуть životu s hlavou plnou neustále užvaněných věcí a Kvabercovým portrétům zaplňujícím zorné pole.

Venku bylo slunečno, duben, pozdní odpoledne, a vlhký vzduch nasládle voněl. Seděl jsem tu s vchodovými dveřmi dokořán, abych se mohl kochat zlatým světlem zaplavujícím naši Meruňkovou uličku. Vedla zezadu okolo několika velkých domů, které pronajímaly své dovybavené garáže a přístavby, včetně toho našeho patetického novomanželského hnízdečka lásky, které jsme si s Julií zvládli pronajmout na deset měsíců. Ve skutečnosti to byla kůlna. Nemělo to ani okna. Čtyři měsíce jsme tu spolu fungovali, a najednou Juliina rtěnka prohlásí, že mi Julie zahýbá.

A že mi dokonce zahýbá se svým kolegou pronajímacím agentem Danem Joinerem. Dan nebyl umělec, nebyl inženýr ani nepracoval rukama. Ne, byl to prostě mistr v dohazování jako Julie – nešťastné uživatele manipuloval do a z krátkodobých pronájmů, se kterými se pak obchodovalo na otevřeném trhu jako s akciemi ropných firem nebo obligacemi sójových bobů. Zatímco štěbetavé, upovídané a nedbalé Julii bych její zaměstnání odpustit dokázal, Danu Joinerovi, tomu odporně vysolárkovanému buldokovi, který nebyl schopný se bavit o ničem jiném než o byznysu a sportu, věčně si protahoval krk jako by byl nějaký atlet a zdál se být neschopný zapamatovat si moje jméno – Tuck Playfair – tomu jsem odpustit nedokázal. Dan se tvářil jako velké zvíře, ale vydělával tak málo, že musel žít v autě.

Já sám jsem na zakázku programoval nějaké věci do Kvabercových aplikací. Občas. Pracoval jsem ve svém bytě, dokud jsem ho měl, a pak v kterékoliv kavárně, kde mně pracovat nechali, nebo když už na věc došlo, v autě, které jsem si zrovna pronajímal. Když jsem si nějaké pronajímal. A když jsem měl projekt, na kterém bych mohl pracovat. Což jsem v tuto chvíli neměl. Už šest týdnů jsem nevydělal žádné peníze.

Kolo štěstěny se roztáčelo stále rychleji. Úplně všechno v celém světě bylo v sázce. Každá věc byla potencionální tyran, práskač, obchodník, dobroděj, podvodník, marketák, nepřítel, žebrák, otrava, domácí. Bylo obtížné vůbec si jen uvědomovat, že věci mohou myslet. Celé to stálo na tom, že všechny věci jsou plné poskakujících atomů a molekul. A to jim zajišťuje i výpočetní výkon.

Na chvíli jsem si, znechucený tím vším, uletěl a tupě sledoval ikonky Kvabercových klientů přebíhající v mém zorném poli. Juliina bota, rtěnka, kartáč, špinavé prádlo, náš

bohužel nepoužívaný lustr, ztvrdlé pečivo, plechovka ančoviček, zaprášená křišťálová váza, moje sluneční brýle, moje peněženka, moje klíče, moje teď trochu srdcervoucí úložiště videí s Julií, sousedovic popelnice, betonové panely v naší uličce, šindely u nás na střeše, prázdná láhev pod keřem – všechny tyhle věci ke mně potichu promlouvaly svými poutavými a zajímavými hlasy.

„Jsem v dobrém stavu, jsem na neobvyklém místě, potřebuji údržbu, možná bys mně mohl vyměnit za novější model, mohl bys mně pronajmout, vyrobili mně v San Diegu, hod' mně do koše, máš mně ještě pořád rád...“

Hlasy ikon byly modulované Kvabercovou aplikací, na které jsem se zčásti podílel. Původní Kvabercové hlasy byly pištivé a mluvily příšerným zastaralým nářečím – politováníhodné rozhodnutí vycházející od zakladatele Kvaberce, superšprta a zillionáře Neda Rusche, který měl zálibu v prastarých televizních reklamách. Ned zastával bláznivou myšlenku, že skutečný život není zbytečný a nevýslovně tragický, ale roztomilý. Pro Neda Rusche možná opravdu roztomilý byl. Roztomilý na náš účet.

Portréty lidí se mísily s portréty obyčejných předmětů. Lidé vypadali trochu větší a jasnější. Kdybyste byli online, váš portrét by vystihoval vaše současné vzezření a aktivitu. Juliina ikonka ale byla matná a nehybná. Offline režim. Neměl jsem chuť jí volat. Nechtěl jsem se náhodou připojit do nechutné rychlovky s Danem Joinerem.

Ale možná se Juliina rtěnka mýlila. Nebo na mně ta rtěnka možná chystala odvetu. Věděli jsme teď, že molekulární vibrace jakéhokoliv objektu mohou zajistit úroveň inteligence podobnou lidské. Možná jsem rtěnku štval, protože jsem neměl peníze. Možná by chtěla, abychom se s

Julíí rozešli.

Oficiální zpráva o posledním upgrade Kvaberce zmiňovala, že věci se budou chovat produktivněji. „Svět při práci,“ říkal Ned Ruscha v uváděcím oznámení. „Nápomocní džinovové všude kolem. Pohodlné ovládání.“

Možná, z úhlu pohledu Kvaberce, by svět byl lepší, kdybychom s Julíí nežili. Byl jsem parazit, nepřizpůsobivý. A – další úhel – bylo dobře známo, že jako organizace Kvaberec nemá rád programátory na volné noze. Raději by měli celý ekosystém uživatelských rozhraní pod palcem sami.

Možná jsem začínal být moc paranoidní. Vytáhl jsem dvě plechovky Juliina piva z naší lednice a vyšel jsem ven. Blýskavé Kvabercové ikonky vířily kolem mé hlavy jako smečka paparazziů, jako banda exekutorů, jako hračky z hororu, plazící se za odepsanou vedlejší postavou. Zdá se to být hodně dávno, co jsem měl soukromé vzpomínky, nějaké to osobní vlastnictví a svůj vlastní život.

Jak jsem vzdaloval kůlně, kde jsme s Julíí bydleli, začaly se objevovat další ikonky. Pila v garáži, krmítko pro ptáky, lopata, lehátko, žluté sluneční brýle, tmavovlasá žena ležící na lehátku s těmi brýlemi na očích. Skutečná žena, Cambria, v šortkách a halence s dlouhým rukávem. Kamarádka. A nezadaná.

Cambria taky pracovala jako programátorka Kvabercových aplikací na volné noze. Ve starých zlatých časech byla fyzik. A já jsem vytvářel rozhraní pro stránky charit, zabývající se výběrem peněz. Ale jediné, na čem záleželo teď, byl Kvaberec.

„Čau Tucku,“ řekla Cambria. Její lehátko stálo na pruhu trávníku podél garáže, kterou si pronajímala.

„Ahoj Cambrie. Všechny ty ikonky a hlasy už mně moc žerou. Jdu do parku.“

„Přidám se.“ Cambria se posadila a bosé nohy vsunula do svých žabek. „Kde je Julie? Netušíš?“ Cambria byla Juliina přítelkyně ze střední školy. Dala nám vědět o možnosti pronajmout si naši kůlnu, ještě než tu možnost vůbec oznámila sama kůlna.

„Julie je v práci a užívá si to s Danem Joinerem,“ vyhrkl jsem doufaje, že tím externalizuju svou bolest, a že se dozvím, co si o tom myslí Cambria. „Rozdává? Vychutnává?“

„Tak to je slušný!“ Cambria vypustila salvu smíchu. „Vysolárkovaný úlisný obchodník Dan. No tak už to víš. Chudáčku. Mohla bych si dát to druhé pivo?“ Cambria byla nezadaná.

Náš malý park se nacházel na konci Meruňkové uličky. Po upgradu Kvaberce tento týden bylo v parku dost lidí, kteří se na chvíli chtěli zbavit blízkosti svých mluvících věcí. Jediné věci v parku, které mluvily, bylo vybavení dětského hřiště a piknikové stoly. A oblečení na lidech, a věci, které ti lidé měli u sebe. Rostliny, zvířata ani hmyz do Kvaberce zařazeny nebyly.

Takže ano, v parku bylo tišší prostředí, ale pořád jsem mohl potichu slyšet věci u nás doma. Vlastně mi přišlo, že jsem slyšel, jako by Juliina rtěnka vykřikla.

Kašlat na to. Cambria byla usazená vedle mě na piknikovém stole, a mluvila na mně hlasem podobným surovému

hedvábí. „Říká se, že upgrade Kvaberce představuje velký zvrat,“ řekla. „To, že je teď pořád všechno připojené, už nikdo nezruší. Klientské objekty teď mají přímý přístup ke všemu, pořád, navždycky, bez ochran a firewallů, a jsou pod kontrolou Kvaberce. Už nejsou kvantově provázané jeden s druhým. Rozděl a panuj. Víš jak to myslím?“

“Vím, že jsi technicky zaměřená a empatie jsi moc nepobrala,“ řekl jsem. “Ale možná mi to tak vyhovuje. Stejně jako mi vyhovuje válet se v bahně.” Měl jsem dojem, že život tak, jak jsem ho znal, končil. To mi dávalo právo říkat si co chci.

“Tím chceš říct, že bych s tebou měla rozebírat Julii a Dana?”

“Aspoň trochu,“ řekl jsem. “Otevřem to pivo.”

“Hladina alkoholu ve vaší krvi je v normálu,“ ozval se mi v hlavě hlas mé plechovky piva. Na horním konci se rozevřela jako krunýř svlékající rak. Bylo mi dovoleno otevřít i druhé pivo, které jsem dal Cambrii.

“Když plechovka zjistí nějakou nesrovnalost, neotevře se, a když ji otevřeš sám, zaregistruje tě online na stránce Potřebuji pomoc,“ řekla Cambria. “A kvůli tomu tě začnou uhánět sociální pracovníci na volné noze. Nebo rovnou lovci odměn. Byla jsem v týmu, který psal tu aplikaci pro plechovky. A vůbec, co vlastně na té Julii máš?”

Upil jsem z plechovky a užíval si chladivé svědění v hrdle. “Míval jsem pocit, že mně potřebuje,“ řekl jsem. “Je nejistá, a já se k ní chovám dobře. Dávám jí smysl. A díky tomu já sám cítím, že mám smysl. Mám smysl života. I když nevydělávám peníze.”

“Co je láska?” řekla Cambria. “Přemýšlel jsi o tom někdy?”

“Mám rád Juliin hlas. To, jak voní. Rádi se líbáme.”

“Což se dá očekávat,” řekla Cambria. “Málo známý fakt: láska je fyzika. Láska je druh kvantového provázání. Tvoje vlnová funkce a Juliina vlnová funkce splynou do jediné vlnové funkce. Ona je ty a ty jsi ona. Jedno tělo. Takhle to aspoň bylo dřív. Ted' ale-”

“Ted' je s tím možná konec,” připustil jsem. “Takže...” řekla Cambria. “Cítíš nějaké kvantové provázání se mnou?” Měla elfí obličej a živé oči, jen matně viditelné za jantarovými skly slunečních brýlí. Její výraz byl přátelský a trochu pobavený. Možná si se mnou jen pohrávala. U žen jsem si nikdy nebyl jistý.

“Ty by ses takhle rychle vrhla na Juliina ex?” zeptal jsem se.

“Jen jsem chtěla, aby ses cítil žádaný,” řekla Cambria. “Dva krokodýli, co se válí v bahně.” Zakmitala na mně svým růžovým jazykem a mrkla jedním okem.

“Co mělo znamenat to mrknutí?”

“Možná zkusím tvou oddanost. Pro svou kamarádku Julii. Juliina bota ti sice řekne, co dělá Julie, ale tvoje bota zase řekne Julii, co děláš ty. Všechny boty jsou teď špehové, dělají pro Kvaberec.”

“Kvůli tomu upgradu?” řekl jsem.

“Jo. Hádám, že mám ted' víc informací ze zdroje než ty. Dneska jsem se potkala s dohazovačem aplikací, zkoušela jsem získat nějakou práci. On sám mi toho moc neřekl, ale

dozvěděla jsem se pár věcí od jeho bot. O tom, jak teď všechny věci hrajou roli zhrzeného ozubeného kolečka pracujícího pro Kvabercové impérium. Vlastně trochu jako my. Každý sám za sebe. Otroci hlasů z nebe.”

“A ty říkáš, že to je proto, že jsme míň – kvantově propojeni? Že se věci prostě už nemají rády?”

“Sleduj tohle,” řekla Cambria, a ukázala do vzduchu do našeho sdíleného mentálního Kvabercového prostoru. “Rozpletení všude kam se podíváš. Vidíš ty ikonky, jak pochodují kolem jak vojáci? Ty piknikové stoly a všechny boty a šaty. Všechny stejně, podle pokynů z oficiálních Kvabercových kanálů. A ráz-dva-levá-pravá. Svět otroků.”

“I jejich hlasy jsou synchronizované,” řekl jsem s nakloněnou hlavou. “Jako stadion plný fanoušků. Pancéřovaný tank poskládaný z mravenců.”

“Hádej, co si ten tank bude vynucovat,” řekla Cambria. “Nic pěkného. *Univerzální monetizaci.*”

“Jak to myslíš?” Ta věta mně naplnila zlou předtuchou.

“Julie a Dan Joiner o tom ví víc. Jsou přece pronajímací agenti, ti se na téhle vlně novinek vezou.”

A jako by je Cambria svou zmínkou přilákala, Dan a Julie vešli do parku a pustili se přímo ke mně. Chvilku jsem nedokázal rozpoznat jejich výrazy – jednak mi svítilo do očí slunce, a vedle toho se mi v zorném poli motaly ikonky – ale pak jsem si všiml, že přicházejí s očekáváním, s úsměvem, napružení.

“Dan a já spolu nespíme,” řekla Julie, která posledních pár

kroků popoběhla. “Ne, opravdu. Moje rtěnka je pěkná lhářka. Roztřískala jsem ji na padrtě kamenem.”

“A já stejně pořád můžu mluvit,” řekl v mé hlavě portrét roztříštěné trubičky s rtěnkou. “Julie mně nemůže umlčet. To ona ti lže. Používá vyspat se v jiném významu. Měl bys ji nechat.”

“Všichni zaměstnanci Welsh & Tayke měli velký business meeting,” řekl Dan, a zakroutil hlavou, aby si protáhnul krk jako nějaký fotbalista. Ruku měl kolem Juliina pasu. “Ned Ruscha koupil naši mateřskou společnost. Odteď se platí nájem za všechno. A Kvaberec přenechává určování cen nám.”

“Tobě, Dane?” řekl jsem. “To ty budeš programovat ty aplikace?”

“O programování to není,” řekla Julie a usmála se nahoru na Dana. “Je to o mentorování.”

“Kdo bude mentorovat koho?” chtěl jsem vědět. V hrudi se mi pomalu dmul vztek.

“My budeme mentorovat Kvabercové klientské objekty,” řekla Julie a unešeně pokyvovala hlavou. “My agenti totiž dokážeme na první pohled rozpoznat, co má jakou hodnotu, víš?”

“Prostě čteme vibrace,” řekl Dan. “Intuitivně. Rychleji než bys mrknul okem. A všechny věci se teď budou zaučovat v našem týmu.”

“Pronájmy budou automatické,” řekla Julie. “Vezmeš si, co chceš. A ty věci se rozhodnou, kolik tě budou stát.”

Mikroplatby.”

“Možná setinu nebo tisícinu centu,” řekl Dan. “Díky našemu vedení budou věci vědět, jak optimalizovat své zisky.”

“Univerzální monetizace,” řekla Cambria a povzdechla si. “Chodník. Vidlička. Židle. Klika od dveří. Nebo třeba obraz na zdi. Podíváš se, líbí se ti, odečtou se ti peníze.”

“Menší částka, když by se někomu nelíbil,” dodal rychle Dan. “Nebo obraz možná ani neuvidí. Kvaberec na to má vydat úpravu, jestli jsem to dobře pochopil.”

“Nedobrovolná selektivní slepota?” řekla Cambria. “Slušný. To je skoro jako vypálit dlužníkovi oči rozžhaveným pohrabáčem.”

“Celý svět je jako bufet, kde každý platí jen tolik, kolik může,” řekl Dan uklidňujícím tónem.

“A nikdo si nemůže vymýšlet, že na to nemá!” dodala Julie. “Boty sledují, že mluvíme pravdu. Je to všechno promyšlené.”

“Létání na magickém Kvaberci,” řekla Cambria. “Není to super?”

“Tak ještě moment,” řekl jsem Julii. “Proč jsi tak spěchala sem, jen abys se mnou mohla mluvit?”

“Já - viděla jsem příležitost,” řekla Julie. “Tvoje boty mi na dálku řekly, že tu s Cambrií pijete pivo a flirtujete, a mně už dlouho připadá, že my dva už to máme za sebou, a tys teď dlouho nic nevydělal, a Dana už nebaví žít v autě, a moje i jeho příjmy se teď určitě zvednou, když budeme dělat

mentory Kvabercovým objektům, a-”

“Julie ale doopravdy spala s Danem,” řekla jedna z Juliinich běžeckých bot právě v tu chvíli. “V rozšířeném slova smyslu. U něj v autě, chvíli před tou schůzí. Jenom taková rychlovka. Je lepší, když o tom budeš vědět.” Bota v mé hlavě se pohrdavě chichotala.

Chvilku jsem to nechal působit. Nesnesitelné. “Máme to za sebou,” opakoval jsem konečně po Julii. “Budeš mi chybět, zlato.”

Další pauza. A pak jsem se otočil na Dana. “Tak hurá do toho, fajn, přestěhuj se ze svého auta do naší kůlny.” Přestal jsem se ovládat a můj hlas zesiloval, až jsem na něj řval. “Chovej se tam jako doma, ty vysolárkovanej debil!”

“V pohodě,” řekl Dan. “Jsem ti za tvou nabídku velice vděčný, milý- ehm...”

“Tuck!” zařval jsem, až mi vyvstaly šlachy na krku. “Jmenuju se Tuck! Taky žiju! Jsem taky člověk!”

“Jsi roztomilej, když celej zrudneš,” řekla Julie. “Nemusí to tak být napořád. Slyšela jsem tě mluvit s Cambrií, a je pravda, že jsi mi skutečně v některých chvílích dodával sebevědomí. Možná spolu jednoho dne sehrajeme comeback.”

“Ale teď se Tuck nastěhuje ke mně,” řekla Cambria a zatahala mně za ruku.

“Vidíš?” zazářila Julie. “Všechno to klape.”

Takže to vlastně bylo v pořádku, svým způsobem. Jen

Cambriině posteli se nelíbil stav mého účtu a tak jsem musel spát na zemi.

Počet sebevražd během následujícího týdne prudce vyletěl, a to ani nebudu začínat o vraždách, násilnostech a psychických zhrouceních. Univerzální monetizace byla obzvláště drsná pro ty, kdo neměli žádné peníze. Do nějakého okamžiku šlo fungovat na dluh, ale jakmile jste narazili na jistý pevný limit, Kvabercové klientské objekty vám omezily služby a na dluh už nedaly ani za tisícinu centu.

Bydlet s Cambrií bylo fajn – dokud to šlo. Měl jsem rád její hlas a to, jak nádherně mi voněla. A její smích. Pořád ještě pracovala na své zakázce, a já jí s tím trochu pomáhal. Aplikace měla za úkol sledovat, kolik objektů vás pozoruje. Což nebylo něco, co by Kvaberec chtěl, aby lidé věděli, ale i tak se aplikace prodávala. Programování záviselo na Cambriiných znalostech kvantové mechaniky. Když vás nějaký objekt sledoval, působilo to velmi jemné narušení vaší osobní kvantové vlnové funkce, a toho si šlo všimnout. Nějakým zvláštním způsobem byla tato práce s kvantovými procesy podobná snaze naučit se myslet určitými způsoby.

Pomohl jsem Cambrii s uživatelským rozhraním její nové aplikace, a ona mi dala malý podíl na svém denním výdělku. Ale většinu peněz hned schramstli mí věřitelé na síti, a o den později jsem byl zase v maximálním dluhu. Cambriiny věci na mně byly nepříjemné, že jen parazituju, a Cambrie už to nedokázala snášet. Musel jsem jít.

“Promiň, Tucku,” řekla, když mně vypouštěla ven do Meruňkové uličky. “Jsi moc fajn, ale já už -”
“Už toho máš dost?”

“Nic takového. Jsme pořád kvantově zapletení. Ale takhle to nesnesu.” Zavřela dveře.

Betonové panely, které dláždily Meruňkovou uličku, mi do hlavy pouštěly nesnesitelné pískání. Neměl jsem ani mizernou setinu centu, abych si mohl dovolit jít po ulici. Přeskákal jsem na pás hlíny na okraji, došel k našemu malému parku, a sesunul jsem se na zem do stínu dubu. S myšlenkou, že bych si třeba mohl zkusit najít práci, jsem nahlédl do Kvabercového prostoru.

Viděl jsem jen matně, ale aspoň něco. Nebylo možné někomu zakázat přístup k síti. Síť byla jako vzduch nebo světlo, nízkourovňový fyzický fenomén. Takže ano, Kvabercové klienty jsem pořád viděl, ale místo ikonek byly nudné textové nápisy, a na poštouchnutí nereagovali – nebo na mně mluvily znechuceným monotónním hlasem. A běžné vyhledávací aplikace mi nefungovaly vůbec.

Ani tak to nebylo úplně beznadějně. Konec konců jsem byl programátor Kvabercových aplikací. Abych mohl začít, potřeboval jsem se nějak zbavit toho nesnesitelného pískání všech těch nezaplacených kusů chodníku, po kterých jsem musel chodit. A jak jsem ležel ve stínu a zíral do větví dubu, začal jsem si s problémem trochu pohrávat.

Ve své pomalé cestě za světlem vyrostly větve dubu do krásných, točitých tvarů. Kůra byla jako mechové bludiště plné prasklin. Listí, teď zjara čerstvě zelené, opisovalo chaotické trajektorie, jak se kývalo ve větru. Nebyly to věci, kterých bych si normálně všímal. Ale nějakým zvláštním způsobem mi pomáhaly vymyslet mou aplikaci. Příroda pro mě představovala poslední šanci. A já jsem možná představoval poslední šanci pro ni.

“Mám žízeň,” řekl chlapík, který ležel kousek ode mě. Taky chudák. Jmenoval se Carlo.

“Vodní fontánka v parku pro nás fungovat nebude,” řekl jsem. “Ale támhle v tom dolíku teče potůček. Viděl jsem, jak z něho pijou psi.”

“A co jídlo?” zeptal se mně Carlo, když jsme se skláněli nad potůčkem. “Chytat pulce? Šneky?”

“Pojďme zkusit nějaké kontejnery,” řekl jsem. “Za restauracemi a obchodáky.” Z ničeho nic jsem dokončil svou anti-pípací aplikaci. Díky kvantovým tanečkům, které mně naučila Cambria, nebylo ani moc složité ji napsat. Moje aplikace byla jako meditační technika.

“Ty kontejnery nám vyřvou díru do hlavy,” stěžoval si Carlo. “Chodníky a ulice taky. Nemůžem ani vyjít z parku.”

“KonecPískání,” řekl jsem a vytvořil tak balíček své aplikace. “Hele, tady, předávám ti po síti kopii.”

Za KonecPískání jsem nemohl přijímat peníze, protože přece jen byla určená pro lidi bez peněz a domova. Tak jsem ji dal volně k dispozici. Šířila se rychle. Další den už chudáci po celém městě chodili po ulicích a krmili se zbytky z popelnic. Pár obchodníků své kontejnery zamklo nebo na zbytky jídla nalili nějaký sajrajt, ale většině lidí nás bylo líto a nechali to tak. Téměř každý měl známého nebo příbuzného, kterého Kvaberec odřízl.

Pořád ale bylo potřeba spát v parcích a zarostlých koutech. Když byste zkusili spát jinde, Kvaberec by reagoval víc než jen pískáním. Chodníky volaly policii. Nebo možná rovnou lovce odměn. Přestože nás lidi nechtěli nechat o hladu,

nechtěli nás ani překračovat.

Malinký park u Meruňkové uličky se dost zaplnil, ale pořád jsem to tam měl rád. Byl blízko místům, kde jsem žil s Julií a Cambrií. Měl jsem tam i své místečko pod svým oblíbeným dubem. Trávil jsem pod tím stromem spoustu času, a vymýšlel další aplikace pro chudáky – ale pořád jsem se nemohl zbavit dojmu, že mám na víc. Protože to, co bylo potřeba ve skutečnosti, bylo vrátit poslední upgrade Kvaberce – ten, který způsobil, že věci přestaly spolupracovat.

Julie sice pořád byla s Danem Joinerem, ale Cambrie mně chodila navštěvovat každou noc. Na pokec, občas i na sex. Docela mně chtěla mít nastěhovaného u sebe v garáži, ale věděli jsme, že by si její věci našly způsoby, jak mně vyštvať. Úpravy Kvaberce způsobovaly, že okolní svět byl víc a víc bezohledný.

“Konečně jsem přišla na to, jak objektům pomoci mít se zase navzájem rádi,” řekla Cambria během mé čtvrté noci v parku.

Leželi jsme spolu na dece, kterou si donesla z domu. Měl jsem spuštěný KonecPískání, abych přehlušil deku, která protestovala, že na ní leží nepřizpůsobivý. Byla tma. Cambria i já jsme byli prakticky nazí. Právě jsme se pomilovali a chystali jsme se na další kolo. V mezičase jsme se bavili o kvantové fyzice a designu Kvabercových aplikací. Což asi nezní moc romanticky, ale my už jsme prostě byli takoví.

“Chceme, aby spolu objekty byly znovu kvantově provázané, žejo,” řekl jsem.

“S tím nám pomůže láska,” řekla Cambria a hladila mně. “Myslím, že bychom mohli objekty změnit vlastním příkladem.”

“Mentorováním? Prostě tím, že si to teď hezky zopakujeme?”

“Museli bychom zajít dál,” řekla. “Museli bychom se hluboce provázat s nějakým dalším objektem. Tak, aby si nás opravdu *opravdu* všiml. A ukázat mu cestu. To by mohlo způsobit dominový efekt. Řetězovou reakci.”

“Tak pojďme na to.” Byl jsem připraven vrátit se k milování.

“Pozor, je to nebezpečné,” upozornila mně Cambria. “Pohybujeme se na tenkém ledě. Naše osobnosti by se klidně mohly rozpustit a už se nikdy neposkládat zpátky. Nedělejme to. Nechme to na jindy. Zachránit svět můžeme třeba zítra.”

“Třeba jo,” řekl jsem. “Zlato.” Užili jsme si sex, já pak usnul a Cambria se odplížila zpátky do své garáže.

Během noci Kvaberec vypustil nový upgrade. Slyšel jsem nízko letící letadlo, ale neřešil jsem to. Předpokládal jsem, že to je nějaký běžný postřík proti komárům nebo tak něco. Až později jsem se dozvěděl, že letadla vypouštěla oblaka speciálně připravených molekul, které se jako paraziti přichytily ke všem rostlinám, zvířatům, hmyzu - a k lidským tělům. Tím bylo oblepené všechno a všude. Vzájemná kvantová provázání se zcela přerušila. Kvaberec získal centrální kontrolu nad vším. Rozděl a panuj.

Když jsem se ráno probudil, myslel jsem, že jsem slepý. Když jsem se díval na poněkud vyblitou oblohu, neviděl

jsem dub nad sebou, jen nehybnou svislou čáru. Zástupce. Dub byl teď Kvabercovým klientským objektem a má centra zraku byla upravena. Teď bylo dub možné vidět jen za peníze. A když jste byli chudák, skutečný obraz dubu byl z vašeho vidění vymazán.

“No dopr-,” řekl můj kamarád Carlo. Byl na všech čtyřech nějakých dvacet stop ode mě a přejížděl rukama po zemi. “Nejni tu už žádná tráva.”

Carlo nevypadal úplně zdravě. Jeho obličej byl kruh s třemi černými puntíky. Jeho tělo byla kostra vytvořená z několika kostřbatých čar. I moje vlastní ruce jsem teď vlastně viděl jen jako strohé schematické pařáty.

Všechny stromy a keře byly taky pryč, jak v parku, tak v celé Meruňkové uličce. Stromy vypadaly jako čáry, místo keřů byly kruhy, a tráva vypadala jako šrafování na zemi. Z krákajících vran nad hlavou byl pár šipek, mravenci na zemi hloupé tečky. Sterilní svět, měsíční krajina – pro každého, kdo nemohl platit.

Zavolal jsem Cambrii přes síť a pověděl jí o té změně. Ona sama pořád viděla normálně. Pořád ještě měla peníze. Vyběhla ze své garáže a přiběhla za mnou, postavička z pár čar s tím nejjednodušším usmívajícím se obličejem.

“Pojďme na to!” zakřičela. “Sjednocení láskou!”

V situaci, kdy mi Kvaberec zrušil veškeré kvantové propojení s čímkoliv, jsem si jen těžko uvědomoval, co to láska vlastně je. Ale racionálně jsem věděl, že je to naše jediná možnost. Na náš plán jsem nezapomněl.

Šlo o to, že s Cambrií v lásce propojíme své mysli a

vplujeme do nějakého blízkého objektu. Tím vytvoříme krystalizační ohnisko. Jako když jediné zrnko prachu svým dopadem promění podmrážené jezírko v jednolitý blok ledu.

Lehli jsme si u paty mého dubu a navzájem se objali rukama, naše mysli zcela otevřené a komunikující přes síť. Tiskli jsme se k sobě, jako když se dvě hůlky snaží třením rozdělat oheň. Silou vůle jsem se stal částí Cambrie, vsunul svou vlnovou funkci, aby se proložila s její, a ano, propletení se mi vracelo zpátky. Už zase jsme se nořili hlouběji a hlouběji do lásky. Její nepříjemně umělé rysy se proluly do podoby jejího hravého, živého obličejce. Políbil jsem ji.

“Teď přichází ta těžká část,” zašeptala mi do ucha Cambria.

Rozhodli jsme se pro starý dub. Byli jsme uvnitř jeho masivního těla, uvnitř jeho kořenů a dužiny a kůry, cítili jsme, jak jeho míza prosakuje dřevem a těší se ze světla na listech. Strom chvíli zůstával studený a vzdálený. Nadutý. Možná jsme se rozprostřeli příliš daleko. Možná naše vlnové funkce zkolabují. Třeba v takovém případě zapomeneme dýchat.

Cambria i já jsme zaostřili své kvantové vlny, a ponořili jsme se plnou silou do pocitu lásky, až jsme se téměř zcela rozpustili v prázdnostě bílého světla nedaleko bodu, ze kterého už není návratu. A v tom místě se strom chytil. Mysl dubu se napřáhla k nám, a přivítala nás do svého světa – kvantově se s námi provázala a vyslala své nehmotné kořeny do našich duší.

Ubíralo se to správným směrem. Rekrystalizace začala. Cambria, dub a já jsme začali probouzet Kvabercové objekty kolem nás – všechny rostliny, stoly, chodníky – upomínali jsme je, aby se kvantově propletly jeden s druhým,

připomínali jsme jim, aby se zamilovali. Aby se zase zaobírali jeden druhým. Aby zapomněli na šéfy na síti. Aby se samou něhou a radostí rozpustili.

Vlna kvantového provázání během okamžiku oběhla celou planetu. Věci byly zas dobré jako dřív – spojené v společné realitě vzájemných vztahů a naprosto nedbající o nějaký Kvaberec. Na jednu stranu jen hloupá hmota, a přitom, v širším smyslu, vševědoucí a všemocné.

Byl to návrat do Edenu, do zahrady, kterou jsme kdysi měli za danou. S chutí už téměř zapomenuté svobody na jazyku lidé celého světa povstali – a zničili kanceláře a pobočky Kvaberce.

I policie se zapojila. I lovci odměn.

A teď? Dan a Julie jsou pořád spolu – jen dělají klasické realitní agenty. Cambria a já se chystáme cestovat na kolech podél západního pobřeží. Začneme v Meruňkové uličce, a naši cestu bude možné sledovat na blogu. Máme už docela dost příznivců. A Ned Ruscha? Co jsem slyšel posledně, prý objíždí poutě s loutkovým divadýlkem. Poutě jsou zase trhák.